

γέλθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ τοῦ Κ. Βλαυνέλλ, ἐτέθη εἰς καλύδιον κείμενον πλησίον τοῦ τῶν ἄλλων πιθήκων. Οἱ διευθυνταὶ τοῦ Μουσείου τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων, τὸν ἠγόρασαν 3,500 φράγ, ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Βανίγσιων. Ἐπαινοῦσι δὲ τὴν τιμωρίαν τοῦ πλοίαρχου τούτου, ὅστις ἀπέφυγε νὰ πωλῇ τὸν οὐραγκοτάγκον του εἰς τοὺς φυσιολόγους, τοῦ Λονδίνου μὲ ἀντίτιμον 5000 φρ. ὅπερ τῷ προσέφερον, ἐν ᾧ καιρῷ ἐπρόσμενε τὴν ἀπάντησιν τῶν καθηγητῶν τοῦ Παρισίου μουσείου.

Ὁ πλοίαρχος οὗτος εὐρισκόμενος εἰς Σουμάτραν, ἐπῆγε μετὰ τινῶν θηρευτῶν πρὸς ζήτησιν ἐνὸς οὐραγκοτάγκου. Οἱ θηρευταὶ ἀπήντησαν θηλυ τὴν τοῦ εἶδους τούτου, φέρον τὸ μικρὸν του, νεώτατον ἔτι, καὶ τὴν ἠκολούθησαν μετὰ ζέσεως. Αὕτη κατέφυγεν ἐπὶ δένδρου, οὕτινος ὅλοι οἱ κλάδοι κατεβλήθησαν ὑπὸ τῶν θηρευτῶν, μέχρις οὗ, κατατμηθὲν τοῦτο πανταχόθεν, καὶ ἐν ᾧ τὸ ζῶον ἦν ἐτοιμον νὰ ῥιφθῇ ἐπὶ τινος γαιτονικῷ δένδρου. ἔκτυπήθη μὲ πέλεκυν, ὅστις τοῦ ἀφῆρσε μίαν τῶν ἐμπροσθίων χειρῶν. Δράττουσα τότε διὰ τῆς μαινάσης αὐτῆς χειρὸς τὸ μικρὸν της, ἡ μήτηρ τοσοῦτον ἐξησθένησεν ἀπὸ τῆς αἱμοραγίας, ὥστε δὲν ἤδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ δένδρου, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀγρευτῶν. Μετεφέρθη οὕτω μετὰ τοῦ νέου οὐράγκου, ἀλλ' ἡ θηλεία ἐτελεύτησε πάραυτα ἐκ τῆς πληγῆς της.

Τὸ μικρὸν ἐπέζησεν· εἶχε σῶμα καθολοκληρίαν γυμνόν. Ἡ ἡλικία του ὑπελογίσθη ἑξ ἑβδομάδων, ὡς ἔγγιστα. Ἡ ὑπολόγησις αὕτη δὲν ἐφαίνετο ἐκπρώτης ὥστε ἀρκετὰ ἀκριβῆς, ἐάν κρινώμεν ἐκ τῶν τοιμῶν ὀδόντων του καὶ τῶν κυνοδόντων· μολοντοῦτο, εἶναι δυνατόν νὰ μὴν εἶναι σφαλερὰ, διότι ἡ ὀδοντοφύσις τοῦ οὐράγκου εἶναι πρῶτος καὶ ταχεῖα. Αἱ περικαλύπτουσαι τὸ σῶμά του, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τρίχες, ἀναπτύσσονται, πρῶτον ἐπὶ τῆς ῥάχως καὶ ἀκολούθως ἐπὶ τῆς κοιλίας. Τρέφεται κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπὸ ζυμῶν, ὅν δίδουσιν αὐτῷ, ὥσπερ εἰς παιδίον τι. ἐφαίνεται δὲ ἀδύνατος κατὰ πολλὰ καὶ εὐθής· ἀλλ' ἐν τούτοις ἔγεινεν ἐνεργητικώτατος καὶ εὐαίσθητότατος εἰς τὰς θωπείας.

Ἀφοῦ δὲ ἡγάπησε πολὺ τὸν Κ. Βανίγσιον, οἰκειώθη παρευθὺς οὐ μόνον μετὰ τοῦ ἐπιτηρητοῦ του, ἀλλ' ἀκόμῃ καὶ μετὰ τῶν τέκνων του καὶ μεθ' ὧν τῶν ὅσοι ἦσαν περίεργοι νὰ τὸν ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον. Ὁ χαρακτήρ του ἦτο γλυκύς, ἐπαίξε σχεδὸν πάντοτε. Ποτὲ μὲν ἐπεκαλύπτετο μὲ ὑφάσματα ἢ μὲ τεμάχια παραπετάσματος, καὶ ἐκυλίστο κατὰ γῆς οὕτω περικαλυπτόμενος. Ἐνίοτε δὲ ἐκρεμάτο ἀπὸ τι σχοινίον καὶ αἰωροῦτο, διευθυνόμενος ἐνίοτε πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους, ὧν ἐλάμβανε τὴν χεῖρα ἢ ἔδρατε τὰ σκέλη. Ἐάν ἐτίθετο ἀπέναντι κυνὸς ἢ αἰλούρου, τὸν ἐλάμβανεν ἀπὸ τοῦ ποδός, τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν ἐκούνει, ἔπειτα, ἀφίνων τὸ σχοινίον τῆς αἰώρας του, τὸν περιέκλειεν εἰς τὰ τέσσαρά του σκέλη καὶ ἐπεθύμει νὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ, θωπεύων αὐτὸν μὲ τὰ χονδροειδῆ χεῖρά του καὶ δάκνων αὐτὸν ἐλαφρῶς. Ὁ νέος Οὐραγκοτάγκος φαίνεται μονονοῦτο φοβηλὸς ἐλέπων μέγαν τινα κύων, καὶ ἔρχετο νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν ὑπεράσπασιν τοῦ ἐπιτηρητοῦ του. Ὅταν δὲ εἶναι εἰς ἄκρον θορυβώδης, τὸν τιμωροῦσι ῥαπίζοντες καὶ μαστιγοῦντες αὐτὸν διὰ τοῦ σχοινίου, κατὰ τὰ μαθήματα τοῦ Κ. Βανίγσιον· ἀλλ' ἔγεινεν ἐ-

πειτα ἀρκετὰ εὐάγωγος εἰς τὴν φωνὴν τοῦ φύλακός του, ὅστις σπανίως κατέφυγε τότε εἰς τὸ μέσον τῆς τιμωρίας.

Ἦγάπα τοσοῦτον τὴν συντροφίαν, ὥστ' ἐθύμονεν, ἐὰν ἀφίνετο μόνος. Ἐθραυεν ἢ ἐξέσχιζε, κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτην τοῦ θυμοῦ του, πᾶν δ, τι τῷ ἐκόμζον, ὅθεν ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ στολίζωσι μὲ σιδηρὰ πλέγματα τὰ παράθυρα, ὧν εἶχε θραύσει τὰ ὑελώματα. ἢ νὰ μὴ τὸν ἀφίνωσι μόνον. Ὁ ἐπιτηρητής του τῷ ἐσυγχώρει νὰ ἔρχεται μέχρι τοῦ οἰκήματός του, καὶ ἐνταῦθα πρὸ πάντων ἦτο τὰ μάλιστα εὐχαριστημένος. Ἐρέφα τὸ ῥόφημά του μὲ κοχλιάριον, ἔπινε μὲ ποτήριον, καὶ ἐδεικνυε τὴν μεγαλητέραν συγκρατάσασιν πρὸς τὰ παιδιά, εἰς ᾧ ὑπεχώρη πάντοτε. Ἦγάπα πολὺ τὰ κεράσια, τὰ πορτοκάλια καὶ ἦτον ἀδιάφορος διὰ τὰ παξιμάδια καὶ τὸν ἄρτον.

Η. Η.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ

Παρά τοῖς ἀρχαίοις.

Ἡ δάφνη, καλουμένη παρὰ τῶν Λατίνων, *Laurum*, ἦτον ἐν μεγίστῃ τιμῇ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἵτινες τὴν μετεχειρίζοντο πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀνδρείας, τῶν ὁποίων ἦτο σύμβουλον. Οἱ μάντις μετεχειρίζοντο τὰ φύλλα της εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ῥίπτοντες αὐτὰ εἰς τὸ πῦρ, καὶ προμαντεύοντες, ἐκ τοῦ κρότου τὸν ὁποῖον ἤθελον κάμει, τοὺς αἰσίους ἢ ἀπαισίους οἰωνοὺς· παραδείγματος χάριν, ἐπεθύμουν εὐτυχὴ ἐκδασιν τῶν δνειρῶν; ἤρκει νὰ θέσωσιν ὀλίγα φύλλα δάφνης ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης των· ἐπεθύμει τις νὰ θέσῃ τὴν οἰκίαν του ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος, ἤρκει νὰ φυτεύσῃ δάφνην πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του.

Πρὸς τοῦτοις, τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων τῆς δάφνης, ἐνομίζετο, ὡς ἀλάνθασον εἰδικὸν φάρμακον, πρὸς ἀποδιώξιν τῶν μυῶν κατὰ τὸ θέρος ἀπὸ τὰς πεδιάδας, καὶ λιβάδια, ὡς ἐνοχλοῦσιν δῆθεν τοὺς βόας. Καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῶν φύλλων τῆς δάφνης κατεσκευάζοντο ἐξαίρετα φάρμακα, ἐσυνείθειζον ἔνεκα τούτου, νὰ στεφανώνουν μὲ δάφνην, τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μετεχειρίζοντο δὲ τὸν προετοιμασμένον χυμὸν της, ὡς σωτήριον ἀντιφάρμακον τῆς ἐπιληψίας, καὶ διαφόρων ἄλλων ἀσθενειῶν.

Ὁ Ἰουβενάλης λέγει, ὅτι ὅταν εὐτυχές τι συμβᾶν συνέβαινεν εἰς τινα, ἐστόλιζε μὲ δάφνην τὰς θύρας τῆς οἰκίας του, εἰς σημεῖον χαρᾶς. Ἰδίως ὅμως ἦτον ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, κατὰ συνέπειαν τῆς τότε ἐπικρατούσας ἰδέας, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος μετέδιδε τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς καὶ τῆς ἐνθουσιώδους ποιητικῆς.

Ὁ Πλουτάρχος ἀναφέρει, ὅτι ἐγνώρισεν ἰσρέα τινα τοῦ Ἀπόλλωνος ὀνομαζόμενον Δάφνην, καὶ ὅστις ἦτο πάντοτε στεφανωμένος μὲ αὐτήν. Πρὸς τοῦτοις στέφανος δάφνης ἦτο τὸ βραβεῖον τῶν εἰς τὰ Πύθια νικῶντων, καὶ μάλιστα τῶν διασώζων ποιητῶν καὶ ῥητόρων. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Κικέρων ἦτον ἄξιος εὐγενεστέρως Δάφνης, παρὰ οἱ στρατηγοὶ διὰ τὰς κατακτήσεις των.

Αἱ δακτηρίαὶ ὄλων τῶν ἀρχόντων τῆς Ῥώμης, ὑπάτων, δικτατόρων, πραιτόρων, τιμητῶν, κ. τ. λ. ἦσαν στεφανωμένοι με δάφνην, δυνάμεθα ὁμως νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι αὕτη ἡ τιμὴ ἦν μόνον διὰ τοὺς ἀξίους μεγάλων κατορθωμάτων. Ὁ Πλούταρχος ὁμιλῶν περὶ τῆς συνευξέως τοῦ Δουκουλλοῦ μετὰ τοῦ Πομπηίου, λέγει, ὅτι καὶ οἱ δύο ἐκράτουν δακτηρίας στεφανωμένας με δάφνην, ἕνεκα τῶν νικῶν, τὰς ὁποίας ἔκαμον. Καὶ αὐτὸς, ὁ Βιργίλιος θέλει ὥστε καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αἰνείου, ἡ χρῆσις τοῦ στεφανώ- νειν τοὺς νικητὰς με δάφνην ἦτο κοινή. Οἱ Ῥωμαῖοι παρεδέχθησαν τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ δια- κρίνειν τοὺς νικητὰς, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς θριαμ- βευτικὰς τελετὰς ἔκαμον τὴν εὐγενεστέραν αὐτοῦ χρῆ- σιν. Κατ' αὐτὰς τὰς τελετὰς, εἰ στρατηγοὶ ὄχι μόνον ἦσαν ἐστεφανωμένοι με δάφνην, ἀλλὰ ἐκράτουν αὐτὴν ἀνὰ χεῖρας, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐπὶ ἀρχαίων νομι- σμάτων, καὶ ἐνίοτε, πρόσωπόν τι παριστάνον τὴν θεᾶν Νήκην, ἔθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νικητοῦ δεύτε- ρον στέφανον, ὅστις κατὰ τὸ λέγειν τινῶν, μόνον τὸ σχῆμα τῆς δάφνης εἶχεν, ἀλλὰ τὸ ὄλον ἦτον χρυ- σοῦν, καὶ ὁ νικητὴς τὸν ἀπέρωνεν συχνάκις εἰς τὸν Καπιτώλιον Δία.

Οἱ ἀγγελιοφόροι, οἵτινες ἔφερον ἀγγελίας περὶ τῆς μάχης καὶ τῆς καλῆς αὐτῆς ἐκβάσεως, ἐστόλιζον με δάφνην τὴν αἰχμὴν τοῦ ἀκοντίου των, καὶ δι' αὐ- τοῦ τοῦ σημείου ἀνηγγέλη εἰς τὸν Πομπηίου ὁ θά- νατος τοῦ Μιθριδάτου. Μετὰ δάφνης ἐπίσης ἐστόλι- ζον τὰς ἐπιστάλας, τὰς τοιαύτας ἀγγελίας ἐγκλει- ούσας, τὰ νικήσαντα πλοῖα, καὶ τὰ ἐκπλέοντα διὰ τина ἐνδοξον ἐκστρατεῖαν· ὁ στολισμὸς οὗτος ἐτίθετο εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, διότι ἐκεῖ ἦσαν εἰ πο- λιοῦχοι θεοὶ τοῦ πλοίου, τοὺς ὁποίους εἰ ναῦται ἐ- πικαλοῦντο ἐν καιρῷ ναυαγίου.

Ἡ Δάφνη ἦτον ἐπίσης τὸ ἔμβλημα τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς φιλίας, καὶ ἂν ἐν τῷ μέσῳ τῆς συμπλο- κῆς, ὁ νικῶμενος στρατὸς ἐξέτεινεν αὐτὴν ὡς ση- μεῖον ὑποταγῆς καὶ εἰρήνης, ἡ μάχη διεκόπτετο. Ἐπὶ τελους ἐστεφάνωναν με δάφνην, τοὺς ἐν πολέμῳ θριαμ- βευτικῶς θυόντας, καὶ οὕτω μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ Ἄννιδας, ὡς πρὸς τὸν Μάρκελλον.

Τ. Δ.

ΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑΙ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ.

Τοιαύτην ἐπιγραφήν ἔχει ἡ παρούσα εἰκονογραφία, καλλιτέχνημα τοῦ ζωγράφου Κ. Εὔγ. Τουρνεϋ, ἐκτεθὲν τῷ ἔτει 1845.

Καταχωρίζομεν δὲ ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα ταύτην διὰ νὰ ἴδῃ τὸ κοινὸν πόσον καθεκάστην τελειοποιεῖται παρ' ἡμῖν ἡ χρησιμωτάτη τῆς ξυλογραφίας τέχνη.